

νεν άλλοτε για την εγκαθίδρυση της ρολίνας στην Κέρκυρα και την ρεκλάμα που γίνεται για τα θαυματουργά καταπότη του Πιγκ, όπως έρθε στα μάτια μου μία εφημερίς έγραψε.

«Ας ανοίξουν τα μάτια τους! Διότι η σταφίδα είναι το μόνον αποκομμένο που μας έμεινε, αν πέσει δε και αυτό εις χείρας επιτηδείων κερδοσκοπών, αν σκλαβωθώ κι' αυτή, χαιρετάτε μας τον πλάτανο έπειτα. Δεν μας μένει άλλο, παρά να πάρουμε το ταγάρι και να αρχίσουμε να διακονεύουμε.

«Τι τὰ θέλετε! Οι κύριοι αυτοί παρουσιάζονται σήμερα ως σωτήρες της σταφίδας, και από τους ποικιλονόμους σωτήρας μας αρκετά έχουμε πάθει έως τώρα.....»

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

- Ήθελε λοιπόν να κόψη χαρτί και ο κ. Πεσμαντζόγλου;
- Έτσι φαίνεται!
- Μά δεν τον φτάνει που κόβει κάθε μέρα ανθρώπους με τον περίφημον τροχιόδρομον, του οποίου είναι ο κυριώτερος μέτοχος;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

του σεβαστού καθηγητού των Έλληνικών γραμμάτων κ. Μιστριώτη—από τον λόγον τον πολύκροτον και πολύχρωμον και πολύφαιδρον, τον έκφωνηθέντα την παρελθούσαν Κυριακήν εν τῇ αίθουσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἰσταιρίας, παίρνουμε τον επίλογον, τον Ἀττικώτατον και εὐθυμότατον ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται εὐθυμος μνεία και περί του γηραιού και γεραροῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως:

«— Ναι ἐρασιμόλοποι Ἕλληνας, ἀναμείψασθε τὸν Εὐριπίδειον ὕμνον εἰς τὸ κάλλος τῆς ἡμετέρας πατρίδος και ἐν τῇ μιᾷ κοιμήσασθε τὰς παρθεῖας διὰ θαλλερῶν και ἀδαμαντίνων δακρύων και ἀναφωνήσασθε μετὰ τοῦ νῦν οἰκονομοῦντος τοῦ οἴκου τῆς πολιτείας, ὅστις κατὰ τὰς δοκιμὰς τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ὀλοφύριμος εἶπε τὴν βαρυστήμαντον φράσιν: «Πῶς εἴμεθα και πῶς καταναυδάμεν;» Διότι ἡ βαθεῖα συνείδησις τῆς καταπτώσεως τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε κέντρον ἰσχυρὸν δι' οὗ κεντριζόμενος λαὸς εὐφυὴς και φιλότιμος θέλει διέλθει μετὰ σπουδῆς τὸν δόλιχον τῆς ἐθνικῆς ἀνεξίτητος και θέλει ἀγωνισθῆ νικηφόρος ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Λαῶν τῶν διδασχθέντων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων».

Τοῦ ἐπιλόγου αὐτοῦ τοῦ ἀξίζει κι' ἓνα μνημόσυνον. Καὶ τὸ μνημόσυνον τὸ κάμνει ὁ ἴδιος κ. Μιστριώτης, μετὰ φλογερῶτα λόγια, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐκαίρεισε τὴν ἀλησιμόνητον προσφώνησιν του πρὸς τὸν Διάδοχον, ὡς Ἀντιβασιλέα, πρὸ δεκατριῶν περιπτῶ ἐτῶν:

«Ὁ Διάδοχος τότε, κατὰ τὸν κ. Μιστριώτην, κέποιε τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ βαλβίῃ τῆς ἐρασιμένης πολιτικῆς σταδιοδρομίας, βουλόμενος νὰ ἐξέλθῃ ἴσως διὰ τῆς προτιμήσεως ταύτης εἰς τὸν δημοσίον βίον διὰ τῆς θύρας τῆς κίθωτος τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων και ἴσως διανοσόμενος νὰ διαπλέσῃ τὰ ἀγκύρας τοῦ πολιτικοῦ βίου πέλαγος ἐκ τῆς σχεδίας τῆς Ἀκαδημαϊκῆς πολιτείας και ἴσως θέλων νὰ περυσίῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς τῶν ἐθνικῶν πόθων σφίρας διὰ τοῦ ἀσφαλτοῦ τῆς ἐπιτηδείας ἐξέφρασε».

Και αὐτὸ, ἐν δὲν ἀπατώμεθα, καλεῖται κατὰ τὸν σοφὸν καθηγητὴν, κλασσικὴ σφήνεια και Ἀττικὴ καλλιπέπεια.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποίημα τοῦ κ. Λάμπρου Πορφύρα: «Σαρωνικός». — G. D' Annunzio: «Ὁνειρον ἐαρινῆς πρωίας», κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Λαμπροῦ.—Χρονογράφημα τοῦ Πορτιέρι: «Ὁ φίλος μου ἐλευθερώθηκε»

Ἡ Κοινή Γνώμη

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΡΘΡΟΥ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»

Ἐδιάβασα τὴν δῆλωσιν τοῦ βουλευτοῦ κ. Σάκκη και... σὲ συγχαίρω, ἀφοῦ ὁ βουλευτὴς Πυλίας ἐφάρμοξε ὅ,τι άλλοτε σὺ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ σου ὑπέδειξες, ἐξ ἀφορμῆς τῶν βουλευτῶν Φιλιππιδος ἀπειλησάντων ὅτι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἐν δὲν τοῦς ξαναδιορίσῃ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τὸν κ. Ζαγγογιάννην.

Και εἶπες τότε:

— «Οἱ ἐκλογεῖς Φιλιππιδος τοῦς ἔστειλαν στὴν Βουλὴν ὡς Δηλιγιαννικούς. Ὅχι γιὰ νὰ διορίσουν τὸν κ. Ζαγγογιάννην ὡς καθηγητὴν. Δηλιγιαννικοί λοιπὸν ὀφείλουν και νὰ μείνουν, ἀφοῦ ὡς τοιοῦτοι και ἐξελέγησαν».

Τὰ ἴδια λέγει και ὁ κ. Σάκκης στὴν πολύκροτον δῆλωσιν του.

— Οἱ ἐκλογεῖς μου με ἐξέλεξαν, ὡς Δηλιγιαννικούς, και ἀφοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν μοῦ ἔκαμε τὰ ρουσφέτια μου παραιτοῦμαι και θέτω νέαν ὑποψηφιότητα ὡς Θεοτοκικός ἢ Ζαϊμικός.

Σὲ συγχαίρω και πάλιν, ἀγαπητὲ «Νουμᾶ», διότι αἱ εἰλικρινεῖς ἰδέαι σου ἀρχισαν νὰ ριζοβολοῦν και νὰ φανατίζου πρώτους πρώτους τοῦς Ἑθνικούς πατέρας μας.

Μὲ ἀγάπην

Ἰδικός σου πάντοτε
Νικίας ὁ Ἀβοιλιδης

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ ΗΘΟΠΟΙΟΝ

Πάντ τε εἶσαι κρῖν, ἐρατεινὴ μου φίλη,
Και ἀνάλατος
Μα στὴν σκηνὴν ἐπάνω γίνεσαι μία στύλη.
Στύλη ἀλάτος.

Θύμιος Σφῆκος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ γελῶμεν, κ τακτικὲ ἀναγνώστα τοῦ «Νουμᾶ», μετὰ τὰς ὑπαιτίσεις σας! Ἀπὸ ἓνα τόσο δὲ φουλαράκι, ποῦ βγαίνει δυο φορές τὴν ἑβδομάδα, ζητεῖτε ἀρθρογραφίαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, και ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς;.. Καλὲ, δὲν μᾶς ἀφήνετε; Δὲν χορταίνετε ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφίαν τὴν ὁποῖαν σᾶς προτφέρουν κάθε μέρα τόσες και τόσες πολιτικῆς τρομπουαρίνας; Δὲν ἀφήνετε και μὴ δημοσιογραφικὴ φελοῦκα νὰ γυρίτῃ ἀνάποδα τὸ τιμὸν τῆς και νὰ τραχιχθῇ ὀλίγα μίλλια μακρὰ ἀπὸ τὸν Κοινοβουλευτικὸν Καθουμαλιᾶ; — κ. Ἀθηναίων. Τὴν ἑμμετρον πρὸς τὴν «ἄσχημον» συμβουλήν σας, τὴν δημοσιεύομεν εὐχαρίστως ἐδῶ και νὰ μᾶς συγχορεῖτε:

Ὅσα ρούγα κι' ἐν φορέτῃς
εὐμορφιά ὄσση κι' ἐν θέστῃς
ἀπὸ ψεύτικη μογογιᾶ
ἄχ, ποτὲ δὲν θὰ μορδέστῃς
τὴν ἀσχήμια νῦσαιρέστῃς,
νὰ τὴν κἀνῃς εὐμοροιά!

— Ἐγχετε και δὲν ἔγχετε δίκαιον, κ. Κριτικὲ. Χρεῖα ζετα: κ' ἓνα θέατρο γιὰ τὸ λαόν, ἀλλ' ὅσο νὰ γίνῃ κἀτὸ, ἐπιτρέψατε νὰ ἔχῃ και ὁ μὴ λαὸς ἓνα θέατρο τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ τκοτῶναι τὴν ὄρα του... και νὰ χασμουριέται. Δὲν εὐρίσκετε ὀρθὴν τὴν γνώμην μας;

— Φιλιππιδος Θεοτοκίδη, δὲν ἔγχετε δίκαιον Κομικὸς ὁ κριτῆς, δὲν τὸ ἔρνομεθα. Ἀλλὰ και τὰ κρινόμενα ποιήματα; Δὲν σοῦ φαίνονται; και αὐτὰ ἀντίξια τοῦ κριτικοῦ; Ἐκείνη ἰδίως ἡ θαντελωτὴ λάμπα!... — κ. Ἀγ. Ἀλεξ. εἰς Βόλον. Τὸ ὄραϊον εἶνε κ' ἐθνικόν. Συναπῶς ὁ Δυστάς και οἱ Ὀσμυνλίδες και ὁ Διάκος, δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἐθνικὸν ποιήμα. Δὲν εἶπαρσεῖ ἡ ἀμεγὰλη ἡμέρα; νὰ σᾶς ἐμπνεύτῃ κανένα ἐπίγραμμα, κανένα τραγοῦδι χωρὶς μιλιόνια και τρομπόνια, ἀλλὰ με ὀλίγη εὐμορφία και με πολλὴν ἀλήθειαν, καλλιτεχνικὴν πάντοτε;

— Iudas errant. Τὸ δημοσιεύομεν και σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ μᾶς θυμηθῆτε κι' ἄλλῃ φορᾶ; — κ. ΜΙΘΩΝ. Ὁραϊον. Θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς. — Κων Κ. Μακρ. Κέρκυρα. Τὸ ἐλάβαμεν θὰ δημοσιευθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

«Διὰ τὴν φύσιν αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ και ἐπιφάνεια δὲν εἶνε τίποτε, μόνον αἱ ψυχὴ εἶνε αἰώνια και διαρκεῖς».

Ἡ γραῖα κόμηστα Ἀδοιανὴ ἦτο ὡσεὶ ἐξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλὴ, ἰσχνή, σοβαρὰ, εἶχεν ἐν τῷ καθόλου ἐξωτερικῷ τῆς κῆτι τὸ ὑπεροπτικὸν και ἀκαμπτον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐκρύπτετο κερδία εὐγενεσσάτη και αἰσθηματα λεπτότατα.

Μεῖναιτα χήρα και πλουσιωτάτη κατόπιν δυστυχοῦς γάμου, εἶχεν ἀρνηθῆ πάντα νέον δεσμὸν, ζῶτα διὰ τῶν ἀναμνήσεών τῆς, και διαμοιρῶζουσα τὴν ἀγάπην τῆς μετὰ τῶν δύο ἀνεψιῶν τῆς.

Μέρος τοῦ ἔτους διέμενε πλησίον τῆς μητρὸς εἰς τὸ Ταμαρίς, μέρος ἐν Παρισίοις πλησίον τῆς ἀλλῆς, και τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κτήματῃ τῆς.

Μόνη ἐπὶ τοῦ πλατώος ἐξώστου ἡ γραῖα ἐστήριζε τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῆς παλάμης ρεμβῆ και ἀκίνητος.

— «Ἀλκυόνης... Ἀλκυόνης!.. ἐπανελάμβανε μηχανικῶς.

Τὸ ὄφρος σου ἐμύριζε μίαν λεῦγαν παρθεναγωγείου και Οὐροσολίνας... δὲν πιστεύω νὰ θυμώσης.

Μὲ πόσῃν εὐλάβειαν ἐν τούτοις τὰ φυλάττει... ἀρχίζω νὰ εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὴν τόσῃν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει πλέον ὁ Παῦλος δι' ἐμέ.

Ἡ ὄρα παρῆλθε ταχεῖα, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν οὐδὲ λέξιν περὶ σοῦ. Ἐλπίζω ἴσως νὰ γείνη αὔριον ὅποτε θὰ κἀμω και τὴν τελευταίαν δοκιμὴν περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ἔγραψα.

Ἐπὶ τὸν ἡμέρημεν πρὸς ἀναχώρησιν μᾶς συνῴδουσε μέγχα τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπανεφέρεν εἰς τὸ Ταμαρίς, ὁ δὲ Παῦλος προλαμβάνων τὴν ἐπιθυμίαν μου τὸν ἐκάλεσε διὰ τὸ πρόγευμα αὔριον... Αὔριον λοιπόν.

Ὅχι ἤθελες τώρα νὰ εἶσαι εἰς τὰς Γλυκίνας μας ἀπὸ κακίαν γωνίαν;.. Ἀγ;..

* *

Ὅταν ἐπανήλθωμεν διηγῆσθην ὅλα εἰς τὴν θεῖαν και τὴν εἶδα νὰ μεσιδῆ μελαγχολικῶς. Ἡ γθεσινὴ ἀθυμία δὲν τὴν εἶχεν ἀκόμη ἐγκαταλίπει και τὴν ἔδλεπα ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς μακρῆς καθέδρας νὰ στηρίζῃ ρεμβωδῶς τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ κυανόν βάθος τοῦ οὐρανοῦ.

— Εἶσαι ἀδιάθετος θεῖα; ἠρώτησα.

Ἐκείνη ἀνέειπτε.

— Ὅχι! εἶπε.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις;.. κἀτι ἔχεις... μήπως σὲ δυσαρεστεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία;..

— Ὅχι... ἐπέλαβε... ἀπ' ἐναντίας... θὰ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ βαδίζου τὸν δρόμον των... ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀντιτίθεται εἰς τὰς βουλὰς τοῦ θεοῦ.

— Αὔριον λοιπὸν θὰ ἔλθῃ...

— Τόσον τὸ καλλίτερον... θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, και εὐχομαι νὰ εἶνε ὅπως τὸν περιέγραψες!.. και ἡ θεῖα ἐβουόισθη πάλιν εἰς τὴν ρέμβην τῆς.

Ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, και ἀνέβην νὰ σοῦ γράψω.

Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτὰ;

* Ἀ! ἀλήθεια λησιμονώ... μόλις ἔφρασα τί νομίζεις εὐρίσκω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου;.. Τὰ δύο μικρὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος με ὀλίγας λέξεις του.

Νὰ τοῦ ἐπιτρέψω τὴν μικρὰν αὐτὴν εὐχαριστήσιν;.. θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς νὰ αἰσθάνεται πλησίον μου ἐν πρῶγμα τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ τὸν ἐνθυμίζῃ ὅταν εἶνε πλέον μακρὰν!

Εὐγενεσσάτος ἀγ!.. και μοῦ ἔστειλε και τὰ δύο... ὡστε... ὡστε... θὰ μ' ἐνοσῆς πονηρὰ... μαζὴ με τὴν ἐπιστολήν μου θὰ λάθῃς και σὺ τὸ ἐν... ἔχει χάριν... νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μοῦ γράψῃς δι' ὅσα κἀμω διὰ σέ...!